

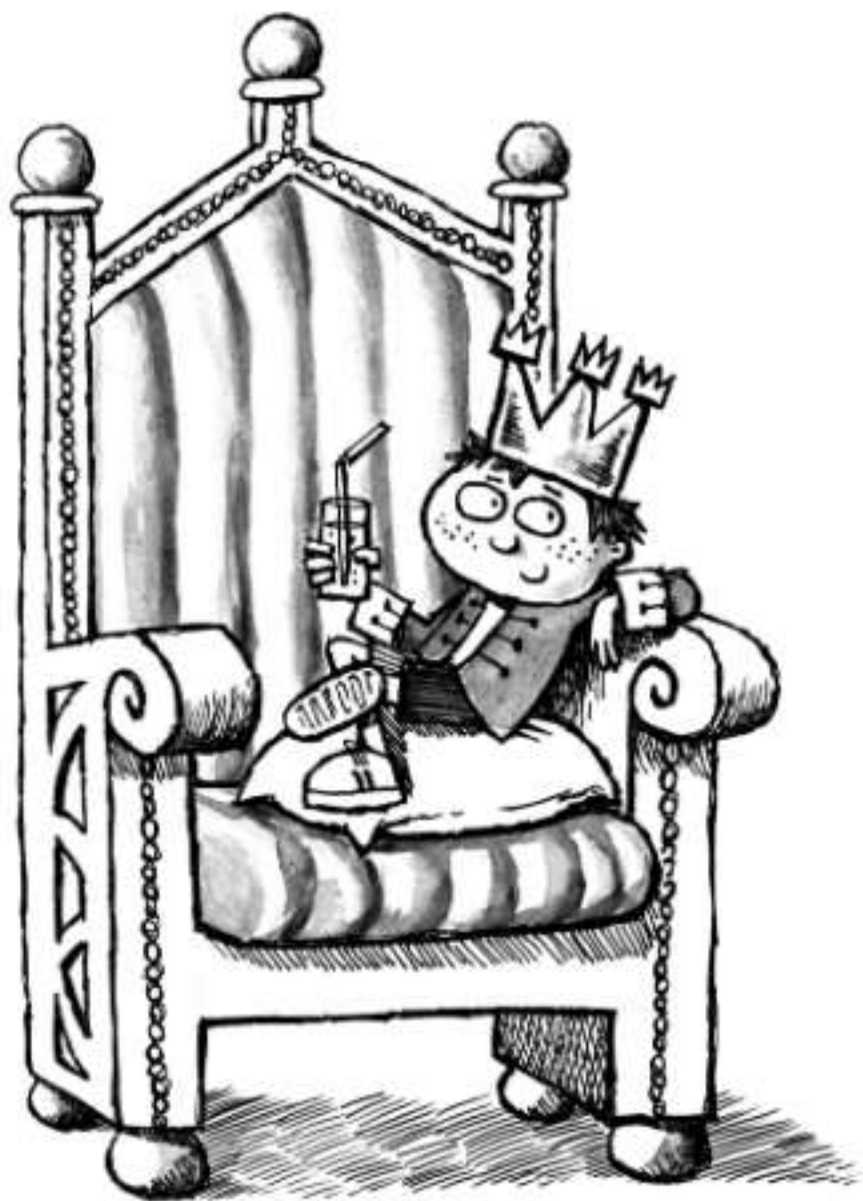

Bani de buzunar

— Dați-mi banii de buzunar acum, vă rog,
a spus băiatul, și în încăperea a intrat un om cu
o roabă plină ochi cu monede de aur.

La cei nouă ani ai lui, Edwin nu era un bă-
iețel obișnuit. Era rege, avea tron, armură, cas-
tel cu pasaje secrete și toate cele. Cel mai tare
era că avea o coroană.

O coroană e foarte importantă. Dacă n-ar fi avut coroană, ai fi zis: „Uită-te la băiețelul de colo! Nu-i așa că arată cât se poate de normal, ca oricare alt puști?” Dar când îi vezi coroana zici: „Uau! E doar un băiețel și e rege. Pun pariu că se simte bine și are parte de o grămadă de aventuri. Ce ar fi un rege fără coroana lui?”

Coroana asta chiar era importantă, pentru că fiecare diviziune a sa avea o coroană mai mică în capăt. Coroana avea coroane. Mai încoronat de-atât nu se poate. Nu-i de mirare că Regele Edwin nu și-o dădea jos niciodată.

— Mulțumesc mult, i-a zis Edwin paznicului castelului care venise cu roaba, pentru că, deși el era mai marele regatului, era un băiețel foarte politicos.

Regele Edwin a studiat cu atenție roaba și a luat o mână plină de monede strălucitoare. Toți bănuții aveau chipul lui pe o parte. Întotdeauna se distra făcând asta.

Edwin s-a întors către ajutorul lui personal:

— Voi pleca puțin din castel, Jill! a spus el.

Așa a zis Ministrul în timp ce scria două scrisori deodată, câte una cu fiecare mână.

Să încerci și tu cândva. Nu e ușor.

Jill era mereu ocupată. Era o femeie matură cu o slujbă extrem de matură. Deși Edwin conducea regatul Edwinland, avea nevoie de ajutorul unui adult ca să rezolve problemele dificile.

Cine trebuia să găsească un urs dansator pentru o aniversare de naștere? Jill.

Cine să scrie o scrisoare de iertare când ursul îi mânca un braț cuiva? Jill.

Jill muncea la fel de mult pe cât se juca Edwin, iar Edwin se juca o grămadă.

Edwin a împins roaba plină de monede de-a lungul unei alei.

— Bună! a spus Regele Edwin.

— Bună ziua, Maiestatea Voastră! i-a răspuns un țăran aflat în trecere.

Regatul lui Edwin avea țărani, dar nu erau niște țărani morți de foame, îmbrăcați în zdrențe și mâncând urzici fierte la cină. Nu, aceștia erau niște țărani *fericiți*, rotofei și zâmbitori. După fiecare zi de muncă se adunau în piața centrală a orașului și dansau de bucurie că trăiau.

Edwin a plecat către cel mai apropiat sat. Edwinlandul nu era un ținut mare, așa că exista un singur sat acolo. Îl numeau „Satul”. Dacă ar fi construit vreodată un al doilea sat, atunci Satul ar fi trebuit să fie redenumit neapărat.

Regele Edwin a intrat într-un magazin de dulciuri. Existau o mulțime de astfel de

magazine în Sat. A luat doi pumni plini de monede de aur și le-a aruncat pe teighea.

— Bună! Aș vrea toate ciocolatele, toate batoanele de ciocolată și toate produsele care conțin ciocolată din acest magazin.

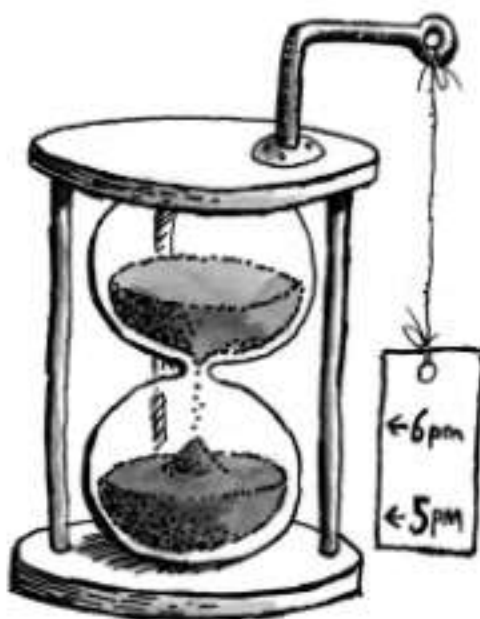

— Ca de obicei, Ma-
iestate? Imediat.

Câteva minute mai
târziu Regele Edwin
părăsea magazinul
ducând un morman
mare de dulciuri în
roaba lui.

Apoi a cumpărat toată
marfa din următorul
magazin.

Și din
următorul.
Și din
următorul.

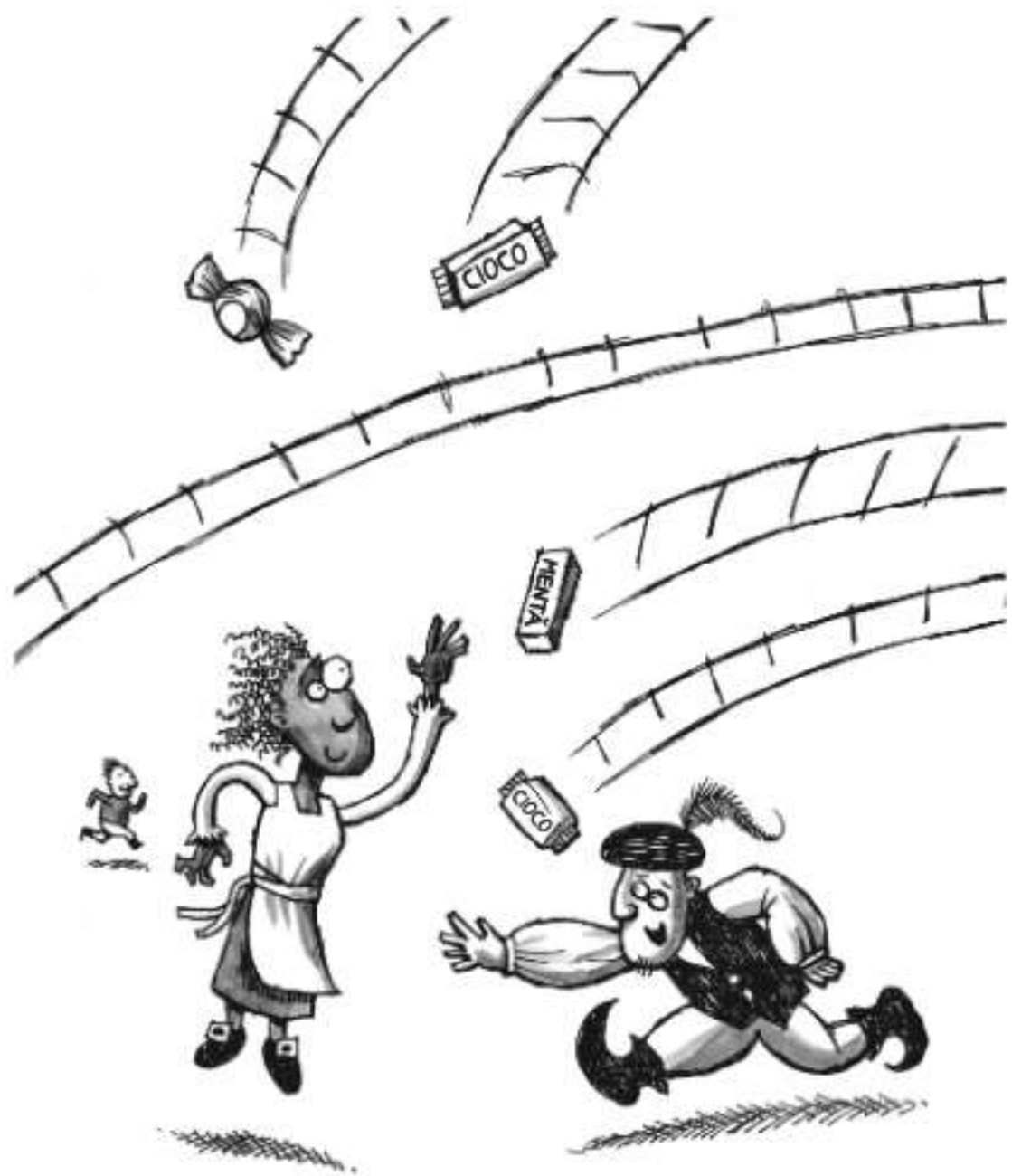
La ora cinci și jumătate, Edwin cumpănea un morman imens de ciocolată în roaba lui. Îl stivuisse sub forma unei pâlnii gigantice prinse de o țevă, legată de o roată, legată de o altă țevă, legată de un piston, legat de... mă rog,

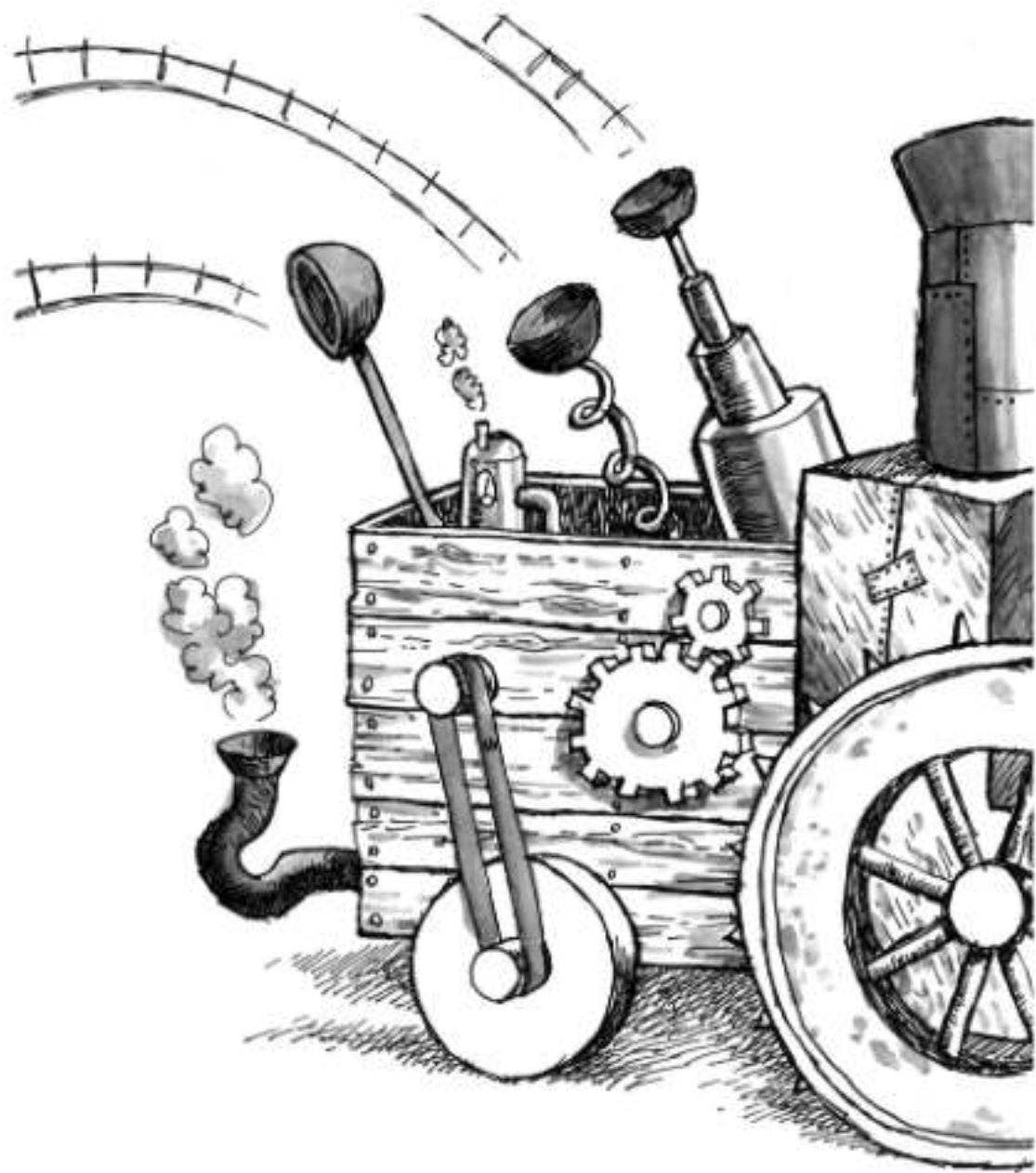
ai prins ideea. Era o mașinărie destul de complicată. Aruncătorul Regelui Edwin de gustări hrănitoare, azvârlitor și propulsator. Sau A.R.E.G.H.A.P., pe scurt.

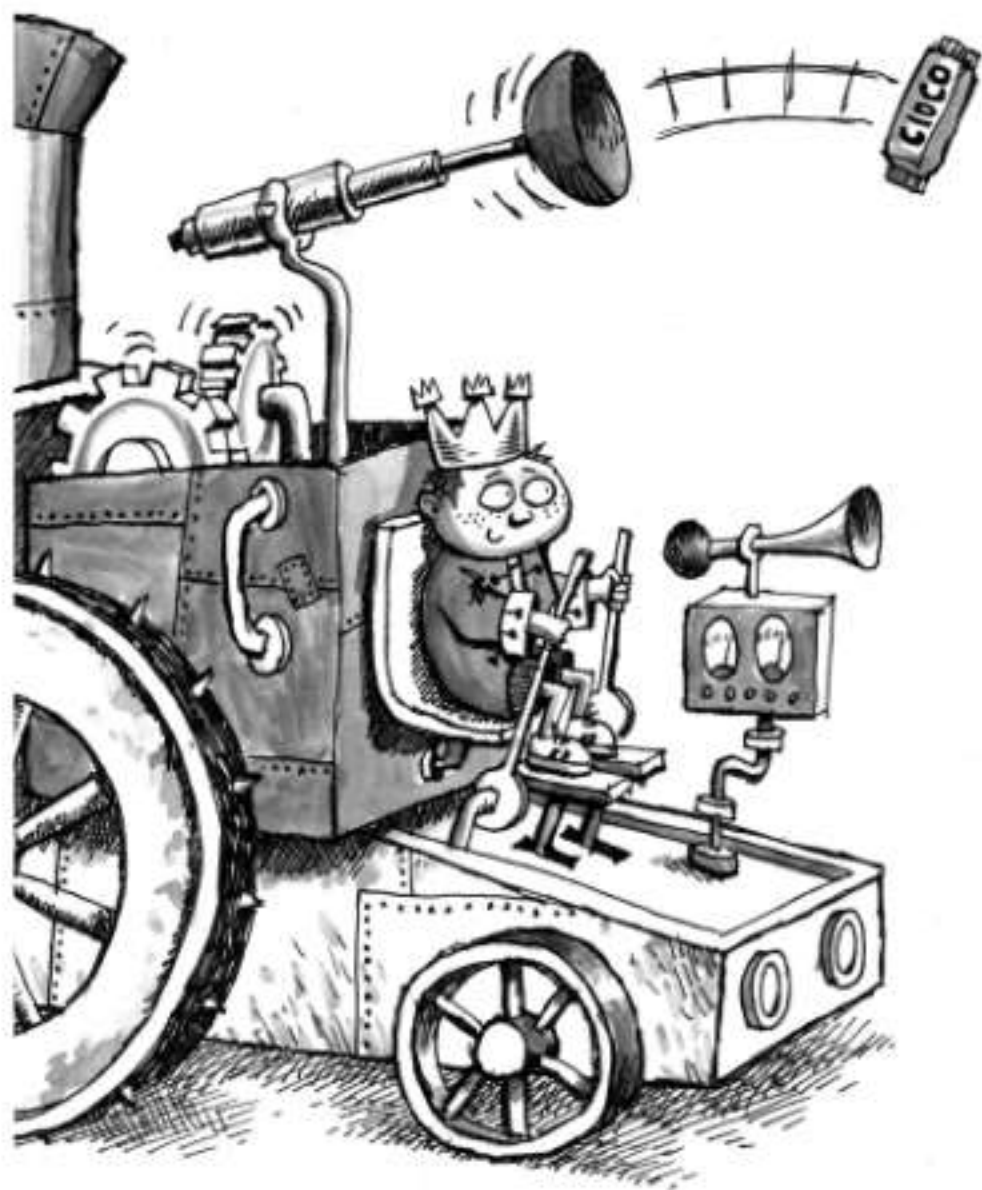
Regele conducea mașinăria de-a lungul străzilor Satului, aruncând ciocolată în toate direcțiile. Țăranii ieșeau în fugă din case, apucând tot ce nimereau. Era momentul lor preferat din săptămână.

— Ce rege puternic și bun are ținutul nostru! ziceau țărani.

— Își cheltuie toți banii de buzunar cu noi, chiar este!

— Da, fiindcă ne iubește.

Și îl iubeau și ei la rândul lor. În unele săptămâni îl iubeau așa de mult, încât declarau vinerea drept ziua de „Ne iubim regele” și toată lumea sărbătorea, în loc să meargă la serviciu sau la școală. Dacă ieșea foarte bine, la rândul ei, ziua de luni devenea și ea zi de sărbătoare.

În zile ca acestea, Jill mormăia întruna lucruri ca „Ce țărani leneși” sau „Își găsesc scuze”.

dar Edwin nu credea că are dreptate. Oamenii îl iubeau pe rege, regele îi iubea pe oameni, toți iubeau ciocolata și cu asta basta.

În vinerea următoare, în timp ce Edwin stătea pe tron și aștepta să-și primească banii de buzunar, și-a zis în sinea lui: „Asta nu-i o viață rea. Sunt un băiat norocos. De fapt, sunt foarte norocos. Pun pariu că n-o să mi se întâmple niciodată ceva rău.“

Păzitorul palatului a împins roaba în sala tronului.

Edwin a căscat ochii.

Roaba era goală.

— Maiestatea Voastră, banii au dispărut.

